

Kodolányi Gyula

SZAKADÁSOK

Verset olvasok – hogy verset írjak?

Hogy átszakadjak, hogy történjen meg az átszakadás
augusztus csillagporos óceánján, méltón a tücskök
évigérő zengéséhez?

Beszakad a hűvös képek szalagja, s a seben át belémhasít
Költő húgom hangja, az ismeretlené, akire ritkán gon-
dolok, akit rendtestvéri szívvel szeretek.

Mért oly ádáz a nő szerelme? Mért oly perzselő a
magánya? Oly konok a szerelmes nő magánya.

A nők igazibbak, ha igazak. Mint a föld, megátalkodottak.

Költő-húgom, New York bolondja, oly elavult vagy.

Leváltanálak téged, pedig te kellesz ide, te fájdalom-
forradalmár, ennek a mű anyagvilágnak.

Könyvedet felütöttem, s lásd, már én sem alhatom. Így
akarod.

Hozzá, aki véget vet, aki a véget veti, légy irgalmasabb.

Szeresd vetését, a milliárd legöngyölődő színes véget,
e milliárd génmintás szótest, amiből lettünk.

De tombolj is azért néha. Pipacs-szirmaidat szórd az üres
pofákba, ne bámuljon bárgyúság így a jeges bárgyúság-
ra. Szakadjanak be: a sebzett arcok a valódiak. A jégbe
fogottak.

Szakadjanak beléd, ha álmukban eszükbe jutsz, te költő-
szerzetes, te nélkülözhető.

Tombolj: játszd el dühödet. De mértékkal. Belül maradj
magad, a miénk.

(*Magyar Napló*, 2002/3.)